

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1238/2021
03.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Драгане Бољевић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из села ..., Град ..., ББ из ... и ВВ из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Тања Симоновић адвокат из ..., против туженог „Трасе Србија“ а.д. Ниш, чији је пуномоћник Ана Младеновић адвокат из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 213/2021 од 04.02.2021. године, у седници одржаној дана 03.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 213/2021 од 04.02.2021. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 213/2021 од 04.02.2021. године и пресуда Основног суда у Врању П1 833/18 од 14.10.2020. године у усвајајућем делу става другог изреке и усвајајућем делу става петог изреке тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се обавезе тужени да им на име накнаде по основу минулог рада за период од 01.04.2015. године до 31.03.2018. године за тужиоца АА, као и за период од 01.04.2015. године до 10.04.2018. године за тужиоца ББ исплати појединачно опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости па до исплате.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени АА и ББ да туженом надокнаде трошкове поступка по ревизији у износу од 31.500,00 динара.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 833/18 од 14.10.2020. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу АА на име законске затезне камате због доцње у измирењу потраживања тужиоца по основу прековременог рада за период од 01.04.2015. године до 31.03.2018. године исплати износ од 2.249,71 динара са законском затезном каматом од 19.08.2020. године до коначне исплате, док је одбијен као неоснован захтев тужиоца да му тужени, на име досуђеног износа из тог става изреке, исплати законску затезну камату почев од 31.03.2018. године до 18.08.2020. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу АА на име накнаде по

основу минулог рада за период од 01.04.2015. године до 31.03.2018. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом од дана доспелости па до исплате, док је одбијен део потраживања на име законске затезне камате почев од последњег дана у месецу. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ББ исплати, на име разлике мање исплаћене накнаде по основу ноћног рада за период од 01.04.2015. године до 10.04.2018. године, појединачно одређене износе са законском затезном каматом од дана доспелости па до исплате, док је одбијен као неоснован у делу потраживања законске затезне камате почев од последњег дана у месецу. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу ББ на име разлике мање исплаћене накнаде по основу рада на државне празнике за период од 01.04.2015. године до 10.04.2018. године, исплати за фебруар 2017. године износ од 2.653,55 динара са законском затезном каматом почев од 01.04.2017. године до исплате, а одбијен као неоснован у делу потраживања законске затезне камате почев од 31.03.2017. године. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ББ на име мање исплаћене накнаде по основу минулог рада за период од 01.04.2015. године до 10.04.2018. године, исплати појединачно одређене износе са законском затезном каматом од дана доспелости до исплате, док је као неоснован одбијен у делу потраживања законске затезне камате почев од последњег дана у месецу. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ВВ исплати, на име законске затезне камате због доцње у измирењу потраживања тужиоца по основу прековременог рада за период од 01.03.2016. године до 31.03.2018. године, износ од 2.270,65 динара са законском затезном каматом почев од 19.08.2020. године до коначне исплате, док је одбијен као неоснован захтев да му тужени на име досуђени износ из тог става изреке исплати законску затезну камату почев од 31.03.2018. године до 18.08.2020. године. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ВВ, на име разлике мање исплаћене накнаде по основу рада на државне празнике за период од 01.03.2016. године до 31.03.2018. године, исплати за фебруар 2017. године износ од 1.254,97 динара са законском затезном каматом почев од 01.04.2017. године до коначне исплате, а одбијен као неоснован у делу потраживања законске затезне камате почев од 31.03.2017. године. Ставом осмим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 184.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 213/21 од 04.02.2021. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 833/18 од 14.10.2020. године у ставу другом и петом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку

(„Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), јер постоји потреба за уједначавањем судске праксе, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о ревизији у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су били у радном односу на неодређено време код „Трасе PZP Vranje“, и то тужилац АА на радном месту ... у периоду од 04.01.2015. године до 31.03.2018. године, а тужилац ББ на радном месту ... у периоду од 17.03.2015. године до 10.04.2018. године. У периоду пре заснивања радног односа код туженог тужиоци су били у радном односу у Предузећу за путеве „Врање“. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст 25/2012 од 29.03.2012. године отворен је стечајни поступак над тим предузећем. У стечајном поступку наведено предузеће је продато туженом, уговором о продаји од 23.12.2014. године, а тужени је дана 05.01.2015. године исплатио купопродајну цену и тиме постао власник над оснивачким капиталом који чине покретна и непокретна имовина, са 100% удела у укупном капиталу друштва. Одредбом члана 8. наведеног уговора предвиђено је да купац, куповином оснивачких права, не постаје правни следбеник наведеног предузећа. Дана 05.01.2015. године обустављен је стечајни поступак због продаје стечајног дужника као правног лица, а поступак је настављен према стечајној маси ради намирења стечајних поверилаца. Дана 02.08.2018.г године извршена је статусна промена припајање привредних друштава „Трасе PZP Vranje“ и „Трасе PZP Niš“, и промењено пословно име у „Трасе Србија“ а.д. Ниш. У овом поступку тужиоци потражују неисплаћену увећану зараду по основу минулог рада у висини према налазу вештака економско-финансијске струке за период од 01.04.2015. године до 31.03.2018. године односно до 10.04.2018.године.

Полазећи од напред утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да у конкретном случају треба применити одредбу члана 37. став 1. тачка 5. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, јер ова одредба тужиоцима даје већа права и у сагласности је са одредбом члана 108. став 1. тачка 4. Закона о раду. Ово стога што је након продаје стечајног дужника дошло до промене оснивача тог друштва, јер је власничка и управљачка права стекао купац, овде тужени, али је стечајни дужник задржао свој правни субјективитет и статус правног лица, а по њиховој оцени произилази да је остварени континуитет у чланству у Удружењу „Путар“ између ПЗП „Врање“ код које су тужиоци били запослени и туженог код кога су засновали радни однос, па су закључили да тужиоцима припада право на увећану зараду по основу времена проведеног на раду код послодавца.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом туженог указује да је становиште нижестепених судова засновано на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“, број 104/09 и 99/11) прописано је да се тим Законом уређују услови и начини покретања и спровођења стечаја над правним лицима. Одредбом члана 132. став 1. истог Закона прописано је да по доношењу решења о банкротству, стечајни управник започиње и спроводи продају целокупне имовине или дела имовине стечајног дужника. Одредбом члана 135. истог Закона прописано је да предмет продаје може бити стечајни дужник као правно лице, уз сагласност одбора поверилаца и уз претходно обавештење разлучних и заложних поверилаца, у складу са чланом 133. став 2. овог Закона, док је одредбом члана 136. став 1. истог Закона прописано да се после продаје стечајног дужника као правног лица, стечајни поступак у односу на стечајног дужника обуставља, а ставом 3. истог члана прописано је да новац добијен продајом стечајног дужника, као и имовина стечајног дужника из става 2. овог члана улази у стечајну масу у односу на коју се стечајни поступак наставља.

Имајући у виду наведене одредбе, по оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају се као меродавни пропис има применити Закон о стечају. Није могуће применити одредбу члана 37. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде, као ни члан 108. став 1. тачка 4. Закона о раду у односу на потраживање тужилаца, с обзиром да је за остваривање овог права потребно да буду испуњени услови за исплату увећане зараде по основу минулог рада према одредбама Закона о раду, а чија примена је у конкретном случају искључена. Ово стога што је последица продаје стечајног дужника као правног лица та да правно лице које је купац није правни следбеник стечајног дужника. Стога тужени свој правни субјективитет не изводи из правног субјективитета стечајног дужника, нити је свој статус стекао из правног статуса ранијег стечајног дужника, а није настао било каквом статусном променом, тако да између субјекта у стечају и субјекта који је настао куповином постоји очигледна разлика.

Из изложених разлога нижестепене пресуде су преиначене, тако што је одбијен тужбени захтев тужилаца као неоснован, те је одлучено као у ставу другом изреке, на основу одредбе члана 416. став 1. ЗПП.

Одлука о трошковима поступка по ревизији, садржана у трећем ставу изреке, донета је применом члана 165. у вези члана 153. ЗПП, и туженом досуђени трошкови за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара и судску таксу за ревизију износ од 5.400,00 динара и судску таксу на одлуку по ревизију износ од 8.100,00 динара.

Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка обзиром да тужилац није успео у спору.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић